

“मीठे बच्चे— तिमी बाबाको पासमा आउँछौ रिफ्रेस हुन, बाबा मिलेपछि भक्तिमार्गका सबै थकान दूर हुन्छन्।”

प्रश्नः— तिमी बच्चाहरूलाई बाबा कुन विधिले रिफ्रेस गर्नुहुन्छ ?

उत्तरः— १) बाबाले ज्ञान सुनाई-सुनाई तिमीलाई रिफ्रेस गरिदिनुहुन्छ । २) यादद्वारा पनि तिमी बच्चाहरू रिफ्रेस हुन्छौ । वास्तवमा सत्ययुग हो सच्चा विश्राम पुरी । वहाँ कोही अप्राप्त वस्तु हुँदैन, जसलाई प्राप्त गर्नका लागि परिश्रम गर्न परोस् । ३) शिवबाबाको गोदमा आउनेबित्तिकै तिमी बच्चालाई विश्राम मिल्छ । सारा थकान दूर हुन्छ ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ, साथमा यी दादा पनि सम्भन्छन् किनकि बाबा यी दादाद्वारा बसेर सम्भाउनुहुन्छ । जसरी तिमी सम्भन्छौ, त्यस्तै यी दादाले पनि सम्भन्छन् । दादालाई भगवान् भनिदैन, यो हो भगवानुवाच । बाबाले के सम्भाउनुहुन्छ ? देही-अभिमानि भव किनकि आफूलाई आत्मा नसम्भी परमपिता परमात्मालाई याद गर्न सकिदैन । अहिले त सबै आत्माहरू पतित छन् । पतितलाई नै मनुष्य भनिन्छ, पावनलाई देवता भनिन्छ । यी धेरै सहजै बुझ्नुपर्ने र बुझाउनुपर्ने कुरा छन् । मनुष्यले नै पुकार्छन्— हे पतितलाई पावन बनाउनेवाला आउनुहोस् । देवी-देवताहरूले यसरी कहिल्यै भन्दैनन् । पतित-पावन बाबा पतितहरूको बोलावटमा आउनुहुन्छ । आत्माहरूलाई पावन बनाएर फेरि नयाँ पावन दुनियाँ पनि स्थापना गर्नुहुन्छ । आत्माले नै बाबालाई पुकार्छ । शरीरले त पुकार्दैन । पारलौकिक बाबा जो सदा पावन हुनुहुन्छ, उहाँलाई नै याद गर्छन् । यो हो पुरानो दुनियाँ । बाबा नयाँ पावन दुनियाँ बनाउनुहुन्छ । कोही त यस्ता पनि छन् जसले भन्छन्— हामीलाई त यहाँ नै अपार सुख छ, धनमाल धेरै छन् । उनीहरू सम्भन्छन्— हाम्रो लागि स्वर्ग यहीँ छ । उनीहरूले तिम्रो कुरा कसरी मान्छन् ? कलियुगी दुनियाँलाई स्वर्ग सम्भन्नु— यो पनि बेसमझी हो । कति जीर्ण अवस्था भएको छ । तापनि मनुष्य भन्छन्— हामी त स्वर्गमा बसेका छौं । बच्चाहरूले सम्भाउँदैनन् भने बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी के पत्थरबुद्धि हो ? अरूलाई सम्भाउन सक्दैनौ ? स्वयं पारसबुद्धि बनेको भए, अरूलाई पनि बनाऊन् । पुरुषार्थ राम्रो गर्नुपर्छ । यसमा लाजको कुरा छैन । तर मनुष्यको बुद्धिमा आधाकल्पको जो उल्टो मत भरिएको छ त्यसलाई त्यति छिटो भुल्दैनन् । जबसम्म बाबालाई यथार्थसँग चिन्दैनन् तबसम्म त्यो तागत आउन सक्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ— यी वेद-शास्त्र आदिद्वारा मनुष्य केही पनि सुधिदैनन् । दिन-प्रतिदिन अभै बिग्रिदै आएका छन् । सतोप्रधानबाट तमोप्रधान नै बनेका छन् । यो कसैको पनि बुद्धिमा छैन— हामी नै सतोप्रधान देवी-देवता थियौं, कसरी तल गिर्न्यौं । कसैलाई अलिकति पनि थाहा छैन । फेरि ८४ जन्मको सट्टा ८४ लाख जन्म भनिदिएका छन् । त्यसैले थाहा पनि कसरी होस् । बाबा विना ज्ञानको प्रकाश दिने अरू कोही छैन । सबै एक अर्काका पछि द्वार-द्वार धक्का खाइरहन्छन् । तल गिर्दा-गिर्दै धर्तीमा परेका छन्, सबै तागत खत्तम भएको छ । बुद्धिमा पनि तागत छैन जसकारण बाबालाई यथार्थ जान्न सक्नु । बाबा नै आएर सबैको बुद्धिको ताला खोल्नुहुन्छ । कति रिफ्रेस हुन्छन् । बाबाको पासमा बच्चाहरू रिफ्रेस हुन आउँछन् । घरमा विश्राम मिल्छ नि । बाबा मिलेपछि भक्ति मार्गको सबै थकान दूर हुन्छ । सत्ययुगलाई पनि विश्रामपुरी भनिन्छ । वहाँ तिमीलाई कति विश्राम मिल्छ । कुनै अप्राप्त वस्तु हुँदैन जसका लागि परिश्रम गर्न परोस् । यहाँ रिफ्रेस बाबाले पनि गर्नुहुन्छ भने यी दादाले पनि गर्छन् । शिवबाबाको गोदमा आउँदा कति विश्राम मिल्छ । विश्राम अर्थात् शान्ति । मनुष्य पनि थाकेर विश्राम लिन्छन् । कोही कहाँ, कोही कहाँ विश्रामका लागि जान्छन् नि । तर त्यस विश्राममा रिफ्रेसमेन्ट छैन । यहाँ त बाबाले तिमीलाई कति ज्ञान सुनाएर रिफ्रेस गर्नुहुन्छ । बाबाको यादद्वारा पनि कति रिफ्रेस हुन्छन् र तमोप्रधानबाट सतोप्रधान पनि बन्दै जान्छन् । सतोप्रधान बन्नका लागि यहाँ बाबाको पासमा आउँछौ । बाबा भन्नुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू, बाबालाई याद गर । बाबाले सम्भाउनुभएको छ— सारा सृष्टिको चक्र कसरी फिर्छ, सर्व आत्माहरूलाई विश्राम कसरी र कहाँ मिल्छ । तिमी बच्चाहरूको कर्तव्य हो— सबैलाई बाबाको सन्देश दिनु । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने यस वर्साको तिमी मालिक बन्देछौ । बाबा

यस संगमयुगमा नयाँ स्वर्गको दुनियाँ रचनुहुन्छ । जहाँ तिमी गएर मालिक बन्छौ । फेरि द्वापरमा माया रावणबाट तिमीलाई श्राप मिल्छ, अनि पवित्रता, सुख, शान्ति, धन आदि सबै खत्तम भएर जान्छ । कसरी बिस्तारै-बिस्तारै खत्तम हुन्छ त्यो पनि बाबाले सम्झाउनुभएको छ । दुःखधाममा कुनै विश्राम कहाँ हुन्छ र । सुखधाममा विश्राम नै विश्राम हुन्छ । मनुष्यलाई भक्तिले कति थकाउँछ । जन्म-जन्मान्तर भक्तिबाट कति थाक्छन् । कसरी एकदम कंगाल बनेका छौ, यो सारा रहस्य बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ । नयाँ-नयाँ आउँदा उनीहरूलाई कति सम्झाउनुपर्छ । हर एक कुरामा मनुष्यले कति सोच्छन् । सम्झन्छन्, कहीं जादू नलागोस् । अरे, तिमी नै भन्छौ, भगवान् जादुगर हुनुहुन्छ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— हो, म वास्तवमा जादुगर हुँ । तर त्यो जादु होइन, जसद्वारा मनुष्य भेंडा-बाखा बनून् । यो बुद्धिद्वारा बुझिन्छ, यो त भेडासमान छ । गायन पनि त छ— *सुरमण्डल के साज से...* यस समय त सबै मानिस भेंडा बाखाजस्तै छन् । यी कुरा सबै यहाँका हुन् । अहिलेको नै गायन हो । कल्पको अन्त्यमा आइपुगेका छन् तापनि यी कुरालाई मनुष्यले बुझ्न सक्दैनन् । चण्डिकाको कति ठूलो मेला लाग्छ । उनी को थिइन् ? भन्छन्— उनी एउटी देवी थिइन् । यस्तो नाम त वहाँ कुनै हुँदैन । सत्ययुगमा कति राम्रा सुन्दर नाम हुन्छन् । सत्ययुगी सम्प्रदायलाई श्रेष्ठाचारी भनिन्छ । कलियुगी सम्प्रदायलाई त कति फोहोरी टाइटल दिन्छन् । अहिलेका मनुष्यलाई श्रेष्ठ भनिदैन । देवताहरूलाई श्रेष्ठ भनिन्छ । गायन पनि छ— *मनुष्य से देवता किये करत न लागि वार* । मनुष्यबाट देवता, देवताबाट मनुष्य कसरी बन्छन्, यो रहस्य बाबाले तिमीलाई सम्झाउनुभएको छ । त्यसलाई दैवी दुनियाँ, यसलाई मनुष्य दुनियाँ भनिन्छ । दिनलाई उज्यालो, रातलाई अँध्यारो भनिन्छ । ज्ञान हो उज्यालो, भक्ति हो अँध्यारो । अज्ञान निद्रा भनिन्छ नि । तिमी पनि सम्झन्छौ— पहिले हामी केही जान्दैनथ्यौं त्यसैले नेति-नेति भन्दैथ्यौं अर्थात् हामी जान्दैनौं । अहिले तिमी सम्झन्छौ— हामी पनि त पहिले नास्तिक थियौं । बेहदका बाबालाई नै जानेका थिएनौं । उहाँ हुनुहुन्छ असली अविनाशी बाबा । उहाँलाई सर्व आत्माहरूका पिता भनिन्छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— अहिले हामी उस बेहदका बाबाको बनेका छौं । बाबा बच्चाहरूलाई गुप्त ज्ञान दिनुहुन्छ । यो ज्ञान मनुष्यबाट कहीं मिल्न सक्दैन । आत्मा पनि गुप्त छ, गुप्त ज्ञान आत्माले धारणा गर्छ । आत्माले नै मुखद्वारा ज्ञान सुनाउँछ । आत्माले नै गुप्त बाबालाई गुप्तमा याद गर्छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू देह-अभिमानि नबन । देह-अभिमानबाट आत्माको तागत खत्तम हुन्छ । आत्म-अभिमानि बन्नाले आत्मामा तागत जम्मा हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— ड्रामाको रहस्यलाई राम्रोसँग बुझेर चलनु छ । यस अविनाशी ड्रामाको रहस्यलाई जसले ठीकसँग जान्दछ, ऊ सदा हर्षित रहन्छ । यस समय मनुष्यहरू माथि जाने कति कोसिस गर्छन्, सम्झन्छन्— माथि पनि दुनियाँ छ । शास्त्रमा माथि दुनियाँ छ भन्ने सुनेका छन्, त्यसैले हेर्न जाने कोसिस गर्छन् । त्यहाँ दुनियाँ बसाउने कोसिस गर्छन् । दुनियाँ त धेरै बसाएका छन् नि । भारतवर्षमा केवल एकै आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो । अरू कुनै खण्ड आदि थिएन । फेरि कति बसाएका छन् । तिमी विचार गर भारतको कति थोरै टुकामा देवताहरू हुन्छन् । जमुनाको किनारमा नै परिस्तान थियो जहाँ यी लक्ष्मी-नारायण राज्य गर्थे । कति सुन्दर शोभायमान, सतोप्रधान दुनियाँ थियो । प्राकृतिक सुन्दरता थियो । आत्मामा नै सारा चमत्कार रहन्छ । बच्चाहरूलाई देखाएको थिएँ, श्रीकृष्णको जन्म कसरी हुन्छ भनेर । सारा कोठा प्रकाशित भए जस्तै हुन्छ । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, अहिले तिमी परिस्तानमा जानका लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । बाँकी यस्तो होइन, तलाउमा डुब्की लगाउनाले परी बनिन्छ । यो सबै भुटो नाम राखिदिएका छन् । लाखौं वर्ष भनिदिनाले बिलकुलै सबै कुरा भुलेका छन् । अहिले तिमी अभूल बनिरहेका छौ नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । विचार गरिन्छ— यति सानो आत्माले कति ठूलो पार्ट शरीरद्वारा खेल्छ, फेरि शरीरबाट आत्मा निस्किएर जाँदा शरीरलाई हेर के हाल हुन्छ । आत्माले नै पार्ट खेल्छ । कति महान् विचारको कुरा छ । सारा दुनियाँका आत्माहरूले आफ्नो कर्म अनुसार नै पार्ट खेल्छन् । केही पनि फरक पर्न सक्दैन । हुबहु सारा एकट फेरि रिपिट भइरहेको छ । यसमा संशय गर्न सकिदैन । हर एकको बुद्धिमा फरक पर्न सक्छ किनकि आत्मा त

मन-बुद्धि सहित छ नि । बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामीले स्कलरसिप लिनु छ, त्यसैले दिलमा खुशी हुन्छ । यहाँ पनि भित्र आउँदा नै लक्ष्य उद्देश्य सामुन्ने देखेपछि खुशी त अवश्य हुन्छ । अहिले तिमी जान्दछौ- हामी यस्तो (देवी-देवता) बन्नका लागि यहाँ पढ्छौं । यस्तो कुनै स्कूल छैन जहाँ अर्को जन्मको लक्ष्य उद्देश्य देख्न सकियोस् । तिमी देख्छौ- हामी लक्ष्मी-नारायण जस्तो बनिरहेका छौं । अहिले हामी संगमयुगमा छौं, भविष्यमा यी लक्ष्मी-नारायणजस्तो बन्नका लागि पढाइ पढिरहेका छौं । कति गुप्त पढाइ छ । लक्ष्य उद्देश्यलाई देखेर कति खुशी हुनुपर्छ । खुशीको सीमा छैन । स्कूल वा पाठशाला होस् त यस्तो । कति गुप्त छ, तर अनुपम पाठशाला छ । जति ठूलो पढाइ त्यति नै सुविधा हुन्छ । तर यहाँ तिमी भुईँमा बसेर पढ्छौ । आत्माले पढ्नु छ, फेरि चाहे भुईँमा बसेर, चाहे सिंहासनमा । खुशीले रमाइरहन्छौ, यस पढाइलाई पास गरेर गएर यस्तो बन्नेछौं । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले आएर आफ्नो परिचय दिनुभएको छ- म यिनमा कसरी प्रवेश गरेर तिमीहरूलाई पढाउँछु । बाबाले देवताहरूलाई त पढाउनुहुन्न । देवतालाई यो ज्ञान कहाँ ? मनुष्य त अलमलिन्छन्- के देवताहरूमा ज्ञान छैन ? देवताहरू नै यस ज्ञानले देवता बन्छन् । देवता बनेपछि फेरि ज्ञानको के आवश्यकता । लौकिक पढाइद्वारा वकिल (बेरिस्टर) बनेर गएर कमाइमा लाग्छन् फेरि कानुन (बेरिस्टरी) पढ्छन् र ? अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) अविनाशी ड्रामाको रहस्यलाई यथार्थ बुझेर हर्षित रहनु छ । यस ड्रामामा हर एक एक्टरको पार्ट आ-आफ्नो छ, जुन हुबहु खेलिरहेका छन् ।
- २) लक्ष्य र उद्देश्यलाई सामुन्ने राखेर खुशीमा रमाउनु छ । बुद्धिमा रहोस्- हामी यस पढाइद्वारा यस्तो लक्ष्मी-नारायण बन्नेछौं ।

वरदान:- बेहदको दृष्टि, वृत्ति र स्थितिद्वारा सर्वप्रिय बन्ने डबल लाइट फरिश्ता भव

फरिश्ता सबैलाई धेरै प्यारो लाग्छ किनकि फरिश्ता सबैका हुन्छन्, एउटा दुइटाको मात्र होइनन् । बेहदको दृष्टि, वृत्ति र बेहदको स्थितिवाला फरिश्ता सर्व आत्माप्रति परमात्मा सन्देश वाहक हुन्छन् । फरिश्ता अर्थात् डबल लाइट, सबैको सम्बन्ध एक बाबासँग जुटाउनेवाला, देह र देहको सम्बन्धबाट न्यारा, स्वयंलाई र अन्य सबैलाई आफ्नो चलन र चेहराद्वारा बाबा समान बनाउनेवाला, सर्वप्रति कल्याणकारी । यस्ता फरिश्ता नै सबैका प्यारा हुन्छन् ।

स्लोगन:- जब तिम्रो सुरत (चेहरा)बाट बाबाको सिरत (विशेषता) देखिन्छ तब समाप्ति हुनेछ ।